

ΣΥΝ ΘΕΩ.
DISSERTATIO PHILOLOGICA
GRADUALIS,

AD LEGATA

^A
PAULO
LOCA
GRÆCORUM
POETARUM

ILLUSTRANS;

QUAM,

CONS. AMPLISS. ORD. PHILOS. UPS.

PRÆSIDE

VIRO CELEBERRIMO,

MAG. JOHANNE J.
AMNELL,

GR. LIT. PROFESS. REG. ET ORD.

PUBLICE VENTILANDAM SISTIT

PETRUS STENBECK,
FIERDHUNDRENSIS.

IN AUD. CAROL. MAJ. HORIS POMERID. SOLITIS
DIEI XIV JUNII, A. MDCCLVIII.

UPSALIÆ, Literis HÖJERIANIS,

ПАДА
ПАДА
ГРУППА
ГРУППА

МІСІЯ
МІСІЯ

ПІДА
ПІДА

ПІДА

Act. XVII. 28.

— — — — Tῇ γὰς ἡ γένες ἐσμέν. Sc. τῇ Θεῷ, v. seqv.

PAULUS in Areopago rationem novorum dogmatum, quam exegerant curiosi Athenienses, redditurus, gravissimam his civibus superstitionem exprobrat; veri autem atque unius Dei existentiam pariter & cultum vindicaturus, provocat universalia Dei O. M. in genus humanum beneficia. Ipsam creationem jus ac dominium Summi Opificis in res creatas involvere, & Illius præ his excellentiam infinitam arguere, in orationis limine ostendit. Ex providentia itidem universalit & omnipræsentia Divina derivat legitimum Dei colendi modum, quem, partim intermisum, partim misere depravatum, eo potiore jure Atheniensibus objicit, quo facilius melioris religionis saltim particulam ex profanis, iisque domesticis, philosophis potuerunt addiscere. Hemistichion, quod adferat Apostolus, est ARATI Solensis, poëtæ & astronomi Cilicis a), initio τῶν Φανοπέων, v. 5,

A

qui

a) E Σόλοις, Solis, que maritima fuit Cilicie urbs, (Atheniensium, uti fertur, colonia, condita a Solone ac nomen adepta,) cui postea, testibus PLINIO, MELA, PTOLEMÆO, DIONE CASS., Pompejopoleos nomen hæsit, oriundus hic Poëta, III ante n. CHR. seculo floruit. Tarsensis quidem appellatur aliis; sed hæc ita conciliare admissus est J. A. SCHMIDIUS in Dissert de A-

2 PROFANORUM IN SACRIS

qui loquutus περὶ Διὸς v. 1. & 4, subjungit eadem omnino verba, quae mutuari vidimus PAULUM. Quæ quidem Græca carmina Apostolus, & ipse Cilix, (puta Ταξιδεύς, τῆς Κιλικίας ὥν αὐτός πόλεως πολέμησε, Act. XXI. 39.) haut dubie perspectissima habuerat; licet, adlegans hæc verba, pluribus καθ' Ελληνας Poëtis ea tribuat: (ὡς τὰς, inquit, τῶν καθ' ὑμᾶς πομπῶν ἐγένετο.) neque id immerito; siquidem fere totidem verbis rem eamdem expressit CLEANTHES *Astus*, b) qui, quod Athenis vixerit, laudari possit a PAULO tamquam τις τῶν καθ' Αθηναῖς πομπῶν, civibus illis probe notus. c) Locum A-rateum conferendo cum oratione Paulina, fecit nobis otium Cl. Mag. ROSBECK d) Nos vero etiam, de utriusque sensu solliciti, &, an ita omnino Apostolus mentem poëtæ expressam voluerit, ut nihil intercedat discriminis, visuri, loco huic, tamquam αὐθεοπνέυστῳ, paulisper immoremur, oportet.

Qui scripta Poëtarum non minus', quam Philosophorum,

rato, ut, quoniām Cilicia, teste JOSEPHO, vocata est a Tharso, Japheti nepote, Θαρσός, Tarsensis idem sit ac Cilix. FABRIC, Bibl. Gr. L III. p. 451. Ceteroqui Tarsus, illa Pauli patria, Cilicum itidem urbs fuit, mediterranea illa quidem, at sic tamen Solis haut multum remota.

b) - - - Ex σὲ γὰρ γένος ἔσμεν.

In hymno εἰς Δια verba sunt CLEANTHIS, philosophi illius & poëtæ, cuius in proverbium abiit lucerna, de qua cfr. DES. ERASM. in Chiliadibus.

c) Quum plures heic adleget Poëtas, conjicere quis possit cum D. HEINSIO in S. Exercit. ad h. L. p. 290. etiam proxime præced. verbis: Εν ἀντρῷ γάρ ζῶμεν, καὶ νιρμεδα, καὶ ἔσμεν, adulisse forsan PAULUM ad alium Poëtæ veteris versum senarium.

d) In dissert. II. de origine πομπῶν, p. 56, sq.

rum, tum Hellados, tum Latii antiquioris, lectitaverit, inveniet prisci hujus ævi doctos, licet πολυθεότητα fere profiteantur, insigni tamen consensu ad unum, uno proprium eodemque nomine ipsis celebratum, Principem deorum referre admiranda quævis & insignia effeta, quæ oculis omnium hisce in terris obverfantur. Hujus potentiam, sapientiam, justitiam, bonitatem, providamque inprimis curam, rerum humanarum moderatricem, ita exponunt, ut sub nomine Διὸς s. Jovis existentiam atque attributa pleraque Summi Numinis agnoscere nobis videamur e). Operæ pretium erit legere hac de re ORPHEUM in Ἡγυμ. τὸν Διὸν multis, iisque Deo propriis, celebrantem elogiis; ut nihil dicam de poëtarum in Hellade & Latio principibus patribusque, HOMERO, HESIODO, VIRGILIO, OVIDIO, ceteris, qui locis innumeris naturam & perfectiones Summi Entis, optime usi ratione sua, & aliquando forsitan traditione adjuti, adumbrarunt.

Quod prædicat ARATUS, puta *Dei progeniem* nos esse, nec diffitetur PAULUS I. c. referens Poëtæ illud ad τὸν Θεὸν, διδόντας πᾶσι ζῷαν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα ποιῶσαντά τε ἐξ ἑνὸς αὐμάκος πᾶν ἔθνος αὐθεώπων. κ. τ. λ. Et mox: Εν αὐτῷ, inquit, ζῷμεν, καὶ πνεμέδαι, καὶ ἐσμένει cui dicto posteaquam subjecisset illud Poëtæ, ipse porro isthoc facere suum non dubitans, Γένος, Inquit, ὑπάρχοντες τῇ Θεῇ, εἰς ὄφειλομεν κ. τ. λ. Verumtamen an æ-

A 2

que

e) Vide laud. de origine πενταθλῶν dissert. p. 6. P. II, ubi speciose satis auctor Cl. ostendere nititur, Græcos non minus Διὸς, quam Latinos Jovis nomine, coluisse Orientalem πεντάθλην. Et profanæ quidem antiquitati non alium fuisse τὸν Διὸν, quam Deum O. M., vel ex Paulino citatus versus Aratei exemplo colligit J. SELDENUS, de Dis Syris Syntagm. II. C. I. p. m. 102, sqq.

4 PROFANORUM IN SACRIS

que sobrie senserit ARATUS, homines faciens *Dios yēos*,
dubitare quis possit, perspectis proxime antecedentibus :

— — — Μεσσὶ δὲ Διός πάσαι μὲν αἰγυιαι,

Πάσαι δὲ αὐθεώπων αἰγυοεῖς μεσὴ δὲ Θάλασσα

Καὶ λιμένες. πάντη δὲ Διός κεχρήμεδα πάντες f).

Nam licet hæc quoque, cum grano salis accepta, sano
sensu referri queant ad Deum, ποίησαντα τὸν κόσμον, καὶ
πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, adeoque ἔργαντε καὶ γῆς κύριον ὑπάρχον-
τα, immo vero διὰ μακρῶν αἴπο ἐνὸς ἐνάερες ἡμῶν ὑπάρχον-
τα, uti l. c. Paulus loquitur; interim tamen, μεσαὶ Διός
ἀπαντα, *Jovis omnia plena*, ubi dicunt philosophi &
poëtae, aliqua gentilismi labo inquinati merito forsitan vi-
debuntur. In scholis Græcanicis late jam olim regnavit
error *panttheisticus*, quem produnt vel maxime magistri
illi, ubi in *Divinis* operibus, ipsoque præcipue modo,
quo exsistere coepit mundi systema, explicandis sunt oc-
cupati. Et quis ab iis jure aliud exspectaret, quam ut,
ad fissuras intellectus finiti, atque insuper corrupti, ad-
tendere minus edocti, novis ingeniorum commentis am-
plificarent & male supplerent crassiorem in rebus divinis
ignorantiam? Sic autem a Jove suo emanasse omnia ar-
bitrati, sceditati quasi præluserunt Spinozisticæ, flatuen-
do, Dei essentiam, per singula mundi corpora diffusam,
in excellentioribus horum præcipuam fixisse sedem. Et
jam si vero sic a pagano, quem diximus, philosophandi
more neque omnino discessisse censebitur ARATUS; quia
tamen in ipsis errorum tenebris emicat aliqua purioris
religionis naturalis scintillula, non est, quod cum DES.
ERASMO ad h. l. miretur quis, Apostolum ad verum trans-
ferre Deum, quod de Jove, rerum statore, non aequo
sensu dixerat profanus Poëta. Immo vero, quod
ait ARATUS, quodque confirmat Pythagoreus Poëta,
inquiens :

Θεῖον

f) ARATI Φανόμ. v. 2, sequ.

PANDECTIS N. T. ADLEGATIO.

Θεῖον γένεσις ἐσὶ Βροτοῖσιν, g)

id saltim veri habet, mentem hominis sapere divinum quid, seu ad Conditoris similitudinem ceteris rebus creatis proprius accedere; et si forte, illa similitudine justo longius extensa, animam, quod ad ortum, ab essentia Divina vix satis distinguere calluerint iidem.

Ad Tit. I. 12.

Κεῆτες δὲ θεῦσαι, κακὰ θηρία, γατέρες αἴργατα.

Tantum non unanimi consensu interpretum constituitur hexametri hujus versus auctor EPIMENIDES, Cres poëta antiquissimus, Cnusso (Gnoſſo) oriundus, non Phæſlo; (quarum quidem utraque Cretæ fuit nobilissima civitas), cum Phæſtium πατρονυμῶς potius adpellari eumdem poëtam suspicari fas sit. Profanæ antiquitati non solum dicitur ille αἴρχαιος Φιλόσοφος, Θεολόγος, σὺν τῷ Θεῷ, σοφὸς περὶ τὰ θεῖα καὶ τὴν ἐνθεωρειὴν καὶ τελεσικὴν σοφίαν. &c. utpote de quo, fatente APOLLO-NIO a), λέγεται ἐπὶ ὀλύμπῳ παράδοξα, quæ quidem non omnia simpliciter accipienda b): sed & Θεοπνέυστοι Scriptori, versum eus alleganti, προφήτης dicitur. Qvum enim PAULUS mentionem fecisset τῆς Κεῆτης, ubi TITUM reliquerat ecclesiæ ephorum, v. 5. horumque insula-

g) Χειρ. Ep. v. 6s.

a) Initio libri de Historiis admir.

b) Sic somnus in specu per annos circiter L, qui de eo fertur, (unde ὥπερ Επιμενίδην κοιμᾶσθαι in proverbium abiit,) ejusque interea cum diis congressus, vix aliud sibi volunt, quam diutius peregrinantem ipsum adquisivisse sibi foris eximiam variarum rerum notitiam, & confuetudine usum excellentium Philosopherum, ea addidicisse, quibus post redditum, primum in patria, deinde apud exterros, in primis Athenis, inclaruit.

sularium, pariter & degentium inter ipsos Judæorum, mores, gravi reprehensione dignissimos, adumbrasset, v. 9, sqq. testem citat illum poëtam, cuius & μαρτυρίαν ἀληθήν ipse prædicat, v. 12. sqq. Εἶπεν, inquit, τίς ἐξ αὐτῶν, puta τῶν Κεντάρων, e quibus fuit EPIMENIDES ille; isque non civis modo s. popularis, sed & ἴδιος αὐτῶν προφήτης. (ubi qui pro προφήτης legendum esse ποιητής conjectarunt, audacter suo indulserē ingenio.) In exponenda autem προφήτου adpellatione non eamdem ingressi sunt viam interpretes. Ad officium, quo functus fertur EPIMENIDES inter Curetes vel Corybantes, qui, dum Cybeles sacra peragebant, inter pulsanda cymbala interque saltandum capita jactantes, sacrum præ se ferebant furorem, respexisse Apostolum, veri simile non videtur. Nec, quod admisit HIERONYMUS c), hoc titulo Cretensibus, quos utpote non nisi talis deceret propheta, illusum esse ab Apostolo suspicamur; uti neque vel vaticinia d), quæ profani, ipsum τὰν ἐσομένων γνωστώτατον γεγονέναι e) fabulati, ei adtribuunt, vel scripta f), in quibus fuit & illud

c) Vid. ejus Comin. ad b. l.

d) Quæ vel Atheniensibus προφῆται, ut habet TZETZ. Chil. v. 19. de portu Munichio, multa ipsis adlaturo malæ, prædixerat, vel de Lacedæmoniorum ab Arcadibus clade, facta tuisse von naturali quadam sagacitate, sed numinis cuiusdam adflatu & animi concitatione futura præsentandi, quis credat? adhæret licet id CICERO Lib. I. de divinatione.

e) Cfr. DIOG. LAERT. in vita Epimenid. Itidem MENAG. p. 40.

f) Multa satis, eaque vel ad genealogiam cultumque deorum, vel ad philosophiam, vel ad historiam denique aut poësin spectantia, literis consignavit, quæ, preter hexametrum hunc versum, epistolam ad SOLONEM & pau-

illud περὶ τῶν χρησμῶν, unde PAULUS adlatum depromisſe videtur versum, ejus sunt indolis, ut aliquo jure prophetæ nomen nostro vindicent. Quin illi faciliorem promerituri videntur adſensum, qui Apostolum, gentilium ſui temporis imitatum morem, quo non fatidicos ſolum & sacerdotes g), ſed & insigniores poëtas b), immo quos cunque morum egregios doctores, i) titulo προφῆτῶν insignierunt, hoc nomine EPIMENIDEM adpellaffe autu-
mant. Neque tamen abſonum erit, quod urget D. HEIN-
SIUS in S. Exerc. ad h. I. Judæorum potius, cetero-
rumque in Creta Judaizantium, uſui loquendi ſefe atcom-
modaffe PAULUM; ſiquidem late patens προφῆτες nomen
&

ca quædam alia, priſcis Grammaticis aut Historicis citata,
etatem non tulere. Cfr. Diff. de EPIMENIDE, sub pre-
fid. b. m. Polybiſtoris, D. OL. CELSII ſen. ad hanc A-
cad. A. MDCCIII. editam, pag. 10.

g) J. G. SCHELHORNIUS in Bibl. Brem. Claff. V.
p. 859. lqq. de hoc ſacerdotum titulo tuſus agit. Et quia
tale munus apud Cretenſes obiit EPIMENIDES, nomen
prophetæ eum tuſſe ſortitum exiſtimat WOLFIUS in Cur.
Philol. p. 554.

b) Ratio atque origo ejusmodi nominis ex ipſis Poē-
tarum ſcriptis repeti poſſit. Ita PINDARUS:

Μαντίνεο Μέσα, προφῆτευσθε δ' εγώ.

Et OVIDIUS L. III. art. amat.

Est Deus in nobis, & ſunt commercia cœli.

Sedibus æthereis ſpiritus ille venit.

i) Sic apud J. A. FABRIC. ad SEXT. EMPIR. L. I.
Cap. II. p. 227. TIMON. audit προφῆτης τῶν Πύρρων
λόγων, & philofophus Peripateticus apud THEMISTIUM
in Sophiſta p. 290. Αριστοτέλης προφῆτης item προφῆτης
τῆς αἰθανάτης Φύσεως, pro philofopho, vel interprete re-
rum naturalium aut divinarum, paſſim apud ſcriptores.

& διδασκαλίω ferme æquipollens, fuit ἐκ τῶν μέσων λεγομένων. quod ad falsos item ac profanos doctores referri suieverit. Os Κρῆτες, qui, EPIMENIDIS jam tum ætate atro notati carbone, PAULI adhuc seculo male audire pergebant, ab initio, si fides scriptoribus adhibenda, melioris quidem fuere frugis; quippe quorum formandis ingeniiis moribusque, justissimas sanciendo leges, optime consulerit MINOS ab JOVE, uti fingunt, institutus. Degener saltim posteritas id promeruit, ut, una cum Cilicibus ac Cappadocibus k) Cretes τρία κάππα κάνισα l) absolverent; nec vero ullum facile sit vitium, quod non Cretenibus exprobratum legamus. LEONIDES ita judicat:

Αἰεὶ ληιστοὶ καὶ αἱρόθεροι, γέδε δίκαιοι

Κρῆτες. Τίς Κρητῶν οἶδε δίκαιοσύνην m);

Et si verum, quod observavit PLATO, maritimas regio-

k) Singulis gentibus suum quemdam tribuere morum charactera haut raro solent scriptores. Sic Poenos perfidos, Parthos vanos, Scythas duros & inexorabiles, Thracas bibaces, Sybaritas & Campanos superciliosos, Milefios & Reginos molles, Arcadas stolidos &c. passim exhibent; quo jure, quae injuria, dispicere jam non vacat.

l) Hæc tria K ingeni quodam lusu refert AUGUSTINUS ad tres Cornelios, hominum possimos, SYLLAM puta, CINNAM & LENTULUM. Alii retulere alio paræmiam. Cfr. CHR. SCHMIDT diss. de Cretenium vituperio in Syll. Diss. Tom. II. p. 726.

m) Antbol. L. III. 531. De Cretenium libidine testis est STRABO L. X. Geogr. Avaritia eorum meminit NEPOS in HANNIB. Cap. IX. Fuisse eos ad strategemata, infidias, furta, rapinas & nullum non doli genus prouissimos, multis ostendit POLYRIUS.

n) L. IV. de legibus. Causam adnectit hancce, quod hi, mercaturæ in primis dediti, fallendi occasionem & mate-

griones insulasque abundare non optimæ notæ incolis, n)
haut immerito de *Cretensibus* adfirmabitur vulgo olim ja-
ctatum: *Insulani mali* o). Ad triplicem, quam ipsis in-
uisterat domesticus scriptor, quamque Apostolus probat,
infamie notam adtendere nostrum jam erit.

Κέντες ἀεὶ Φεῦσαι. Gravioris mendacii arguuntur ab
antiquitate *Cretenses* vel idcirco, quod de *Jove*, deo-
rum patre, cuius sepulcrum cum epigrammate:

Ἐνθάδε καῖται, ὅν Διὸς ἐπικαλλέσσον,
coſtentabant, ineptissima commenti effent p). Plura vero,
meque his leviora, φιλοφευδεῖος eorum documenta cernun-
tur apud hos, qui deorum heroumque μυθιστορίαν expo-
ſſuerent. Et quam pene nulla *Cretensium* in communī vi-
ta fuerit fides, prodere videtur synonymia τῶν Φεύδε-
τος, κεντίσεων, ἡ κηρτομοῖς χρῆσθαι, unde familiare Græ-
cis adagium: πρὸς τὸν Κέντα Κεντίσεων, decipere decepto-
rem, artem arte eludere. A quibus Iquidem moribus

B

quam

riam præ ceteris habeant: unde levem eorum instabilem-
ique in cives & vel maxime in exterios fidem & amicitiam,
quam suopè quæſtu ac compendio plurimum metiantur,
aderivat.

o) CORNEL. a LAP. ad b. l.

p) Saltim respicit hic CALLIMACHUS, cuius hæc
ſunt:

Κέντες ἀεὶ Φεῦσαι. ή γὰρ τάφον, ὃ ἄντα, σεῖο

Κέντες ἐτετήναντο. οὐ δ' εἰ θάνετος ἐστοι γὰρ αἰεὶ.

Qui vero ex hoc Callimachi carmine primum hemistichion
mutuatum esse PAULUM sibi persuadere, non satis perpen-
dularunt, Cyrenensem hunc Poëtam prioris versus sui initium,
proverbii instar, hauſſe ab antiquiori *Cretensium* vate E-
PIMENIDE, porroque rationem exprobrati hujus crimi-
nis petiſſe ex circumlata a *Cretensibus* morte Jovis, ejus-
que apud ipsis sepulcro.

quam parum recesserint TITI in Creta auditores, quos reprehendit l. c. PAULUS, idem aperte innuit, ubi ματαιολόγησι eosdem dicit καὶ φρεναπάτας, . . . διδάσκοντας ἀ μηδεῖ, αἰσχρές πέριθες χάρειν, v. 10. sqq.

Kανὰ Ἰητία, noxiae bestiae. Quæcunque heic feri ingenii pravitas & belluini hominum mores carpuntur. Instituta enim cum bestiis comparatione, improbos homines, ipsaque, quibus indulgent, vitia convitio proscindere meritissimo sœpe adsolent scriptores sacri & profani q). Notum est vel ex ISOCRATE in Nicocle τὸ Θηρωδῶς ζῆν, vivere more ferarum belluarum, quas Græci poëtæ Ἰητίας, prolaici diminutive Ἰητία nuncupant; non raro sensu strictiori noxias animantes eo nomine designare soliti: quomodo & medici Gr. Ἰητία κατ' εἶχην bestias vocant venenatas, morsu nocentes vel iictu. Neque aliter LUCÆ, Act. XXVIII, v. 3, 4. 5. ἐχιδνα (vipera Melitensium venenosissima) dicitur Ἰητίον. Et notum, quid fuerint Ἰητίαν φέματα, nempe quæ moribus venenatorum animalium medebantur. Alioquin & latissimo significatu Ἰητία dicti quæcunque animalia, ipsaque etiam infecta, (HIPPOCRATI v. g. & DIOSCORIDI lumbricos,) non ignoramus. Ceterum κανὰ Ἰητία cum EPIMENIDE PAULUS facere non dubitat Κερταίς αὐτοποάτες, v. 10. refractarios & intraductabiles, βδελυκτὲς σύντες καὶ απειθεῖς, v. 16. detestabiles & contumaces.

Γασέρες ἀγγαί. Γασέρες Græci eadem ratione, ac Latini ventres, appellant hos, qui abdomini gulæquæ inserviunt. Pastores gulæ aut ventri deditos HESIODUS r)

γασέ-

q) Sic ARRIANUS in Epict. accipit Ἰητία κακοήθη, & malam bestiam PLAUTUS in Bacchid. Act. I. Scen. I. Amorem κανὸν Ἰητίον adpellat BION IDYLL. II. v. 13. &c.

r) Θεογον. v. 26.

γασέρεας nominat. *Γασέρες* ήσαν ἡ τρυφηπαι, SVIDAS habet de *Sybaritis*; in quale genus hominum convitium est venter TERENTIO in *Phorm.*, uti *lurcones*, *comedones*, *ventres* ex LUCILIO adfert CICERO pro *Cel.* Nec solum metonymice *γασήρε*, (proprie medicis Græcis ventriculus, quo ingeritur cibus, & ubi concoquitur,) ipsum notat hominem *γασείρεμενον* (*helluantem*) ή ὁλβιογάσορα, ut cum ATHENÆO loquamur L. IX. h. e. qui beatitatem suam bene curati ventris voluptate metitur; sed & vitium istius hominis exprimit, puta *ingluviem*, *edacitatem*, *bibacitatem*: quorsum pertinet illud poëtae Pythagorei:

- - - Κρατεῖν δὲ ἐδίκεο τῶνδε^ς

Γασέρος μὲν πρώτισα, κ. τ. λ. s).

In eruendo vocis *ἀργός* significatu multum desudarunt interpretes. Consentient plerique *mollitem ac luxum innui*. Nonnulli, quod mireris, *γασέρεας* *ἀργός* celeres aut *veloces* reddunt, ut designentur homines edaces, cibos in stomachum ingestos celerrime consumentes. Alii *γασέρεας μάργος*, si metri ratio id permitteret, lumbentes legerent, sic adumbratum iri existimantes vel *petulantiam libidinosorum hominum*, quam *μάργοτητα* Græci nonnunquam dicunt ή *μαργοσύνην*, vel certe *ingluviem* & *helluationem*, siquidem ARISTOTELI t) aliisque *γασείμαργος* est ο παρὰ τὸ δέον πληρῶν τὴν *γασέρεας*, h. e. gulosus homo, ventri indulgens ad *insaniam usque*; namque ο *μάργος* *vesanus* est, *demens*, *fatuus*, HOMERO passim. Sed quis non videt neutquam licere nobis hæc in versum poëtae? Simul igitur quam optimo & metro consuluerunt & sensui, qui *ἀργόν*, quasi *ἀεργόν*, (quomodo citra crasin efferunt poëtae,) *otiosum*, *inertem* interpretantur, existimantes, notari heic *Cre- tensium*

s) Χρυσ. ἐπ. v. 10.

t) *Ethic.* L. III. C. 13.

*tensum non modo intemperantiam luxumque, sed & quæ hujus fere comes eit, ignaviam desidiamque, persecundam illam vitiorum matrem ac nutricem. Et vocis significatus de pigro homine, vel otium agente, ut profanis, ita sacris scriptoribus non est insolitus. refer hoc ex Matth. XX. 3. τὸς ἐσωτας ἐν τῇ αγορῇ αγέρε. & cfr I. Tim. V. 13. **)*

***) Superest versus senarius MENANDRI, Atheniensis poëtæ Comici, quem fecit suum PAULUS i Corinths XV. 33.*

*Φθείγοντος ήδη χρηστὸς ὄμιλου ναοῖς.
Sed in illustrando hoc dicto Cl. Auctorem Dissert., qua
sistuntur Γνωμικά τινα καὶ παρομιώδη PAULI Apostoli, fe-
cisse nobis otium, eo minus ægre ferimus, quo graviores
nos premunt præsentis temporis angustie.*

ΘΕΩΝ ΔΟΞΑ.

